

Bakholt (S):

En gennemførelse af det konservative forslag om oprettelse af skattesparekonti ville få til følge, at de, som har penge og kan flytte dem over på en sådan konto, dermed sparer skat. Sådan vil forslaget virke, og som det fremgår af forslagets titel, »Forslag til lov om skattesparekonti«, er det vel også hensigten. Når nogle sparer i skat, fordi de har penge, som de kan overflytte på en skattesparekonto, er der altså andre, der må betale, og det er dem, som ikke har midler til at indsætte på den slags kunstige ordninger, eller som måske ikke ønsker at bruge dem.

Vi synes i socialdemokratiet, det er en dårlig idé, de konservative her er kommet med. Vi er imod forslag, der som dette har til hensigt at fremme den private opsparing hos nogle borgere på bekostning af andre. Vi må altså gå imod dette lovforslag.

Thorndahl (FP):

I bemærkningerne til dette lovforslag siger forslagsstillerne, at det væsentligste er, at opsparingen her i landet fremmes ved, at privat opsparing får bedre vilkår, således at opsparingen forøges. Det er udgangsreplikken til de fyldige bemærkninger, der ledsager forslaget, der i øvrigt næppe kan siges at være præget af stilistisk elegance.

Fremskridtspartiet kan være enig med forslagsstillerne i formålet, men bestemt ikke i metoden, som må karakteriseres som et typisk konservativt forslag, baseret på en manglende forståelse af årsag og virkning.

Når det rent faktisk er tåbeligt – og det er det – at foretage opsparing, er det, fordi ingen bank kan tilbyde en rentesats, der kan dække marginals-katten samt pengeforringelsen. Med en forbrugerprisindekstigning på ca. 10 pct. årligt og en moderat marginals-kat på 60 pct. skal rentesatsen være på ca. 25 pct. årligt for at sikre, at bankindskuddets realværdi kan fastholdes med samme købekraft. Med de normale rentesatser sker der klart en reallønsudhuling, der forringer bankindskuddets købekraft med ca. 3–4 pct. p.a.

Det danske skattetryk er i dag på et sådant niveau, at det uden videre kan karakteriseres som økonomisk uforsvarligt at foretage opsparing gennem bankindskud. Hvorfor er skattetrykket så blevet så stort? – kan man

spørge. Det er det naturligtvis alene, fordi de offentlige udgifter er blevet så kolossale, og ikke mindst gjorde det konservative folkeparti bl. a. gennem finansministerposten under VKR-regeringen en uhyre indsats for at presse de offentlige udgifter op på hidtil ukendte højder.

Baggrunden for, at folkettinget behandler et forslag af denne karakter, kan det konservative folkeparti først og fremmest takke sig selv for. Det kan stille og roligt fastslås, at et stort offentligt udgiftstryk vil modvirke den private opsparing; et højt offentligt udgiftstryk modvirker simpelt hen privat opsparing. Derfor er den lappeløsning, som det konservative folkeparti her foreslår, hverken fugl eller fisk.

Men hvordan vil et sådant forslag virke i praksis med samme offentlige udgiftsniveau? Det vil blive udnyttet af de mere velbærgede og dem, der kan finde rundt i den i forvejen alt for komplicerede og indviklede skatte- og fradragsjungle. Men da de offentlige udgifter jo ikke samtidig nedbringes, må en forøgelse af de samlede skattemæssige fradrag uundgåeligt føre til endnu en stramning af den i forvejen alt for stramme skatteskrue.

Kort sagt indeholder dette forslag – og det er vel fuldt bevidst fra det konservative folkepartis side – at man tager fra de fattige og giver til de rige, og denne asociale fordelingspolitiske fremgangsmåde vender fremskridtspartiet sig klart imod. Det er karakteristisk for det konservative folkeparti, at partiet vil reparere på nogle symptomer uden at ænse sygdommen og uden at forsøge at stille den rigtige diagnose. Men diagnosen er kry-stalklar, og den hedder et umådeholdent offentligt ressourceforbrug af et sådant omfang og med en så svag politisk-samfundsmæssig styring, at det offentlige forbrug i dag også repræsenterer et enormt ressourcepild.

I den forbindelse kan jeg henvise til de i dagspressen i dag refererede udtalelser fra fremskridtsforskeren Herman Kahn og til professor Jørgen Dichts bog »Den herskende klasse«.

Som bekendt er fremskridtspartiet det eneste parti, hvis politik lever op til f. eks. de nævnte personlighedens visioner, og vi er såmænd også det eneste parti, der tør sige tingene, som de er. Naturligtvis indeholder den radikale justering af det offentlige ressourceforbrug og ressourcepild, som fremskridts-